

Пасічник

Яків Щоголів

Поки дітей я годував,
То й діти батька поважали;
Зробивсь немічним, хирий став,
Так тижня дурно не держали.

От я з домівки і пішов
Де хліба зручного шукати,
Та ось на старість і знайшов
Роботу — бджілок доглядати.

Щасти вам біг, мої сини;
А я й без вас добуток маю:
Ш'ю черевики восени,
Зимою вулики довбаю.

Як прийде ж квітень, так мене
Не вдержиш часу на оселі,—
Так щось невідоме й почне
Тебе тягти в гаї веселі!

Знайду я плець над озерком,
Загороджу курінь лісковий!
Поставлю вулики рядком,
А повзбіч їх тинок лозовий.

Круг мене буде справжній рай!
Із неба сонечко пригріє,
Зелене листя вкриє гай,
Як яр, трава зазеленіє.

Покормиш бджілок; казанок
На кашу пшоняну наладиш;
Примостиш липовий пеньок
Або ослінчика та й сядеш.

І поки тлітимуть скіпки
Під таганком, сиди, звичайно,

Та й причувайся, як пташки
Почнуть тріщати одностайно.

В очеретах бугай реве.
На берестині ворон крюка;
Кричить ракша — дружину зве,
У кору клюйдерево стука.

А я все жду, нерушно жду,
Щоб гомін птахів не порвався;
В той час забудеш і їду,
Та все б до співів дочувався.

Настане літо; жовтий цвіт
Укриє липу до вершини
І позолоте сонця світ
Квітками вряжені долини.

Тоді вже бджілку не годуй:
Вона сама себе годує;
Не спи та вулики готуй.
Проспиш — так рій тобі й змандрує

Ні, він від мене не втече,
Бо я його звичаї знаю:
Мерщій колодку на плече,
Та в неї муху й позбираю!

А йтиме Спас, так ти кадки
Бери та в вулики поглядуй:
Де буде повно — стільники
Різцем підрізуй та й викладуй!

Робить важке не по мені;
А бджілка діло — підходяче;
Ти дай сити їй по весні,
А вже вона тобі оддяче.

Гай-гай, коли б пак не зима,
А все б те літо золотилось,
Й не лізла неміч крадькома,

Так і вмирати б не хотілось!